

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 53
4 d'abril del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

UNITAT, UNITAT A QUAL- SEVOL PREU!

La barbàrie feixista

per JOSEP MIRET

Ens trobem encara sota el pes de la indignació que ens ha produït el bombardeig de Herrer per les criminals esquadretes del de l'imperialisme italià. La guerra, en ella i per ella, ja és bàrbara i condemnable. Però la guerra, en les condicions en què es troba entaulada entre Itàlia, armada fins a les dents, i Abissínia, mancada dels més elementals mitjans de defensa, agafa uns caràcters encara més execrables.

Una trentena d'avions, amb els ventres carregats dels més variats artefactes de destrucció, poden, en un parell d'hores, soterrar una ciutat en les runes dels seus edificis i convertir-la en una immensa foguera.

Dones, vells, infants, malalts i homes també, que no han d'ésser pas una excepció, cauen mutilats, horriblement desfigurats, amb la carn llitgerada i en mig d'inaguantables tortures. Res no mereix respecte. La guerra és la guerra i no pot aturar-se en contemplacions filosòfiques. Escoles, hospitals, cementiris... ¿Què hi fa? La guerra exigeix matar, destruir, vèncer. Vèncer al preu que sigui i com sigui. Vèncer per conquistar, per posseir, per dominar, per explotar. Per ésser amo dels destins del món i poder fer amb el món i del món el que millor plagui.

Mussolini, camarada d'assassins — company MATTEOTTI! —, ja no es recorda del seu passat internacionalista; ja no es recorda de les seves lluites per la pau i de les seves abrandades condemncions de la guerra. I no és pas sol. En cada país capitalista hi ha un Mussolini en presència o en potència.

Com tots els grans artistes, Mussolini compta amb un gran estol d'imitadors. Hitler, el Mikado, Starenberg, el general Carmona, el general Franco, Primo de Rivera, Horthy i tants d'altres. I el greu és que tots ells aspiren a superar el mestre!

Ens trobem abocats, indubtablement, en un gran desastre. Avui assistim a l'introïto. La guerra italo-abissínia, la remilitarització d'Alemanya, els conflictes russo-xino-manxú-japonesos, les revoltes sudamericanes, el conflicte del Gran Chaco, els alçaments egipcis, els milions d'obriers parats i la cursa folla pels armaments, no són altra cosa que els prolegòmens. Per ells podem endevinar el text de l'obra...

Segons les més fresques estadístiques, els exèrcits que poden mobilitzar els països europeus sumen més de cinquanta milions d'homes. I el nombre d'avions de combat ascendeix a vint mil. Renunciem a parlar de les possibilitats guerreres d'Amèrica i Àsia, i de les colònies africanes a mans de les grans potències. Amb aquelles dades en tenim ben bé prou per a imaginar-nos la sort que ens espera.

El feixisme, paroxisme de les ànsies imperialistes, ens porta dretur a la barbàrie i a la mort.

Res no valen i res no compten, els esforços realitzats fins ara per la humanitat, per a allunyar-se de l'estadi bestial. El camí cap al progrés i la civilització amenaça estroncar-se. Belles teories, humaníssimes doctrines coven en l'abisme insondable de la utopia. Només hi ha una força capaç d'allunyar el perill que ens amenaça i de continuar conduint els homes cap a nous estadis superiors. Aquesta força és el proletariat. A les seves mans hi ha el futur del món. Si no sap trobar la sortida en les tenebres, tornarem a resseguir els vells camins per la Història en sentit invers. Si sap orientar-se i és prou decidit per a conservar l'orientació, marxarem avant. Contra la barbàrie feixista, la insurrecció proletària!

Sabem que la Casa Ford vol traslladar la seva fàbrica a Bilbao.

Què en saben les nostres autoritats?

Mundo Obrero i el conflicte metalúrgic

De «Mundo Obrero» de Madrid.
«En Barcelona, el Gobierno de la Generalidad ha procurado resarcir a los obreros metalúrgicos de las horas trabajadas de más como consecuencia del decreto de Anguera de Sojo, IMPONIENDO la jornada de cuarenta horas hasta desquitarse.

Ha sido una fórmula que ha roto la sentencia de la Patronal. Y además un hecho harto significativo para el Gobierno Central, que puede y debe seguir el ejemplo de Cataluña.

Porque no puede haber desigualdad de trato en cuanto a beneficiarse de la victoria del día 16 de febrero.

Los obreros metalúrgicos exigen, al igual que el resto de las masas laboriosas del país, no sólo que se rectifique toda la política de la Ceda y sus aliados, sino que al mismo tiempo se les devuelva todo aquello que al amparo de toda una época de terror se les arrancó.

Nos complace brindar la idea al Gobierno del señor Azaña.

Recordamos que se dijo que la readmisión de los represaliados llevaba consigo la indemnización. Hasta la fecha no se ha indemnizado a nadie, por la lentitud que imprime a esta tarea una ley aplicada por los más fieles servidores de la política de la reacción.

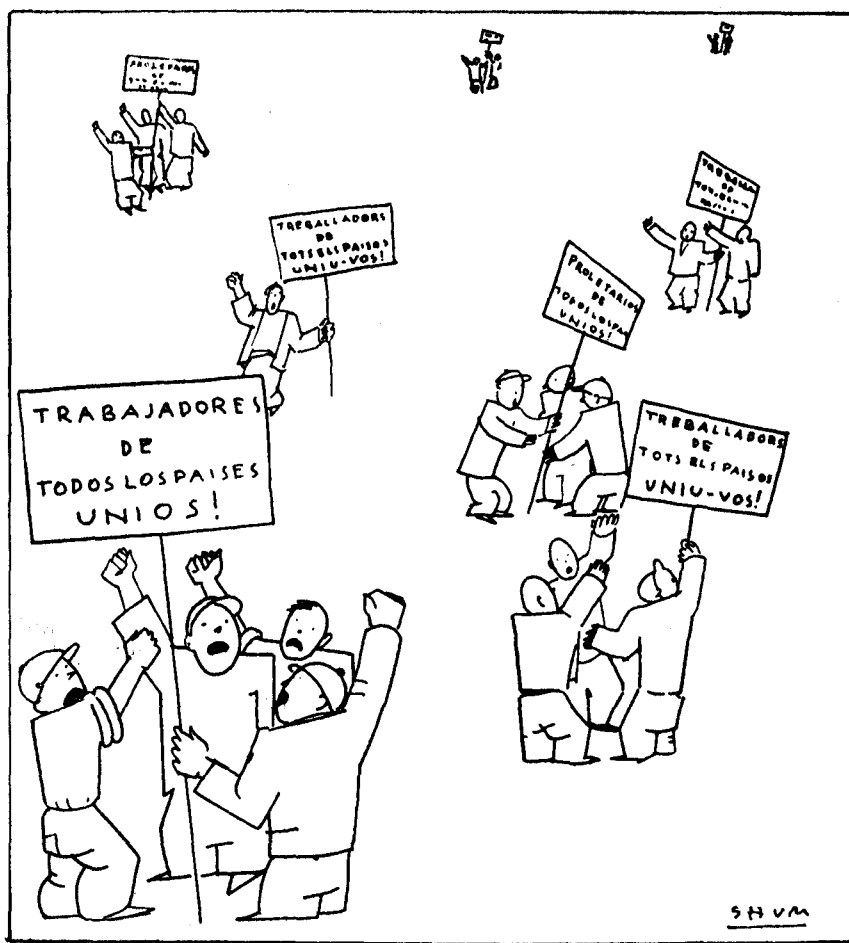
Recordamos al Gobierno que el Banco de España no ha admitido a los represaliados, y como esta Empresa muchas más que utilizan pretextos inadmisibles para retardar el cumplimiento del pacto del programa del Bloque Popular.

Recordamos que no hay contrato de trabajo que no haya sido pisoteado, y que, a pesar del triunfo del día 16 no están en vigor.

SI EL GOBIERNO RECUERDA TODO ESTO, NO DEBE ESPERAR MAS TIEMPO, SINO IMPONER LA LEY UTILIZANDO LOS RE-SORTES DEL PODER, QUE DEBEN EN ESTAS HORAS ESTAR AL LADO DE LAS MASAS POPULARES.

Y en todo esto, mirando como ejemplo lo realizado por el Gobierno de la Generalidad en el problema de los metalúrgicos.

IMPONER, IMPONER E IMPONER la voluntad de las masas encuadradas en el Bloque Popular, no es otra cosa que ser leal al cumplimiento del programa del Bloque Popular, y el Gobierno actual no debe limitarse a decir que realizará el programa, sino a cumplirle con decisión y energía.»

Treballadors!! I si us unisiu?

Cal ésser inflexible

La passivitat, la tolerància, el «laissez faire», amb què el Govern presidit pel senyor Azaña obsequia els enemics de la República, els feixistes, tenint per a ells sempre paraules cordials, fa preveure la repetició de la benvolença amb què el cap del Govern, polític contra el qual s'havia seguit la més violenta campanya ridiculitzadora que en els annals de la política espanyola hom hagi mai vist, ens inclina a creure que aquest senyor no sabrà complir i executar el compromís contractat amb la immensa majoria de l'opinió del país, que el dia 16 de febrer disposat a les urnes els vots, amb la confiança i amb la seguretat de no veure's novament defraudada; és, doncs, hora que s'emprenqui una enèrgica acció, encaminada a tallar de socarrel les extemporànies manifestacions dels que encara no saben avenir-se de la transformació del règim, i destituir ràpidament tots aquells que representen un entorpidiment per a desenvolupar la feixuga tasca que a conseqüència del desastrós desgavell social i econòmic heretàvem de la dignitat dels homes responsables d'Astúries i de l'estraperlo.

Si a despit de la paradoxa que representa encara tenir representants en els càrrecs públics homes que per la seva obstructiva labor

són un obstacle per a la bona marxa del país, no és difícil pronosticar jornades d'intranquil·litat que deprimiran fortament la massa obrera, que en veure que el programa del Front Popular no es realitza, es lliuraran a provocar una angoixosa situació al país, a conseqüència de la intervenció dels partits extremistes que procuraran obligar el Govern a complir ço pactat; si aquests senyors no es veuen amb cor de donar satisfacció als anhels dels treballadors, que ens ho diguin, que siguin sincers i sàpiguen deixar pas a temps, a aquells que per llurs idees polítiques sabran complir amb llur deure.

Jo vull que us imagineu per un moment només que si el resultat de les eleccions passades ens hagués estat advers, avui a les ergàstules trobaríem no solament els que valentment defensaren llur ideal el 6 d'octubre, sinó tots aquells que en el passat període preelectoral col·laboraren a assolir el triomf, ja sia per mitjà de mitjans, premsa, etc., tenint present que haurien procurat esclafar-nos, anorrear-nos, i malauradament això hauria significat per a nosaltres un retrocés enorme; tenim, doncs, el deure de vetllar per la integritat del nostre programa.

A LES SECCIONS

Estimats companys:
El C. E., complint amb els preceptes estatutaris, ha acordat convocar el II Congrés General Ordinari del nostre Partit, per als dies 16 i 17 de maig pròxim, amb el següent

ORDRE DEL DIA

- 1er.—Validament de credencials.
- 2on.—Discussió i aprovació del reglament per a l'ordenació dels debats.
- 3er.—Constitució del Congrés.
- 4rt.—Nomenament de Ponències.
- 5è.—Informe del Comitè Executiu.
- 6è.—Informe del grup parlamentari català.
- 7è.—Informe del grup parlamentari espanyol.
- 8è.—Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
- 9è.—Informe de la Comissió pro-TREBALL, diari de la J. S. C.
- 10è.—Elecció del Comitè Executiu.
- 11è.—Proposicions.

Discutits i un cop recaiguts els acords referents a l'anterior ORDRE DEL DIA, el Congrés passarà a constituir-se en II Congrés Extraordinari per a discutir i fer recaure acord:

«Sobre els acords dels dos anteriors Consells Centrals referents a la conveniència d'anar a la fusió amb altres partits obrers de classe.»

Si bé en principi, i com haureu vist en l'Ordre del Dia que hem vingut publicant al nostre portaveu JUSTICIA SOCIAL, el C. E. havia acordat convocar — amb els millors desigs, per tal de guanyar el màxim de temps possible — el nostre Congrés per als dies 12, 13 i 14 d'abril, vistes les suggerències que li han arribat, per part de diverses Seccions, en el sentit que s'ajorni el dit Congrés, a l'efecte que pugui ésser discutit detingudament l'Ordre del Dia i, per altra part, no havent rebut encara, el C. E., alguns dels informes més importants que té demanats als companys que tenen el deure de presentar-los, va creure indispensable ajornar la seva celebració en la data que més amunt assenyalam, a l'objecte que totes les Seccions disposin del temps necessari per tal de discutir àmpliament la Memòria del C. E. i els informes complementaris. Avui, adjunt amb aquesta Circular, us enviem la corresponent Memòria del C. E. i tot seguit que tinguem al nostre poder els altres informes, que tenim la seguretat que serà dintre de molts pocs dies, també us els enviarem, així com les proposicions que presentin les Seccions del Partit.

La primera sessió del Congrés començarà a les cinc de la tarda del dia 16, al nostre estatge social central, Casa del Poble, Primer de maig, 7.

Les Seccions que vulguin presentar proposicions per a discutir al Congrés, cal que les enviïn per tot el dia VINT D'ABRIL pròxim, data en la qual quedarà tancat el termini de la seva admissió. Una vegada passada aquesta data, les proposicions rebudes seran impreses i enviades a totes les Seccions per tal que puguin ésser discutides.

Cal que totes les Seccions enviïn abans de fi d'abril una relació de tots els seus afiliats, a l'efecte de l'oportuna controlació en tot allò que faci referència a la representació que els correspongui al Congrés. Aquestes relacions seran degudament comprovades pel nostre Secretariat General.

D'acord amb les normes estatutàries, corresponen a cada Secció un delegat per dret propi i un delegat per cada vint-i-cinc afiliats o fracció superior a deu.

Cal que totes les Seccions procurin liquidar al C. E. les cotitzacions del primer semestre del corrent any, als efectes reglamentaris.

Aquest Congrés que, reglamentàriament, havia d'ésser celebrat ja fa molt de temps, però que per motius que són a bastament coneguts de totes les Seccions i dels companys afiliats, no ha estat possible convocar-lo fins ara, tindrà una gran importància per al Partit i el C. E. espera que totes les nostres organitzacions, donant-se perfecte compte d'això, faran els màxims esforços possibles per tal d'enviar-li la corresponent delegació, a l'efecte que, a la vegada que la seva assistència evidenciarà, una vegada més, davant la classe obrera de Catalunya, la potencialitat del nostre moviment, és indispensable que ara, com sempre, tothom intervingui directament en les coses del Partit.

El C. E. es complau a assabentar les Seccions que han estat invitats a enviar delegacions fraternals al Congrés, a més de la Joventut Socialista de Catalunya, el Partit Comunista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Mentrestant, restem vostres i del Socialisme.

Pel Comitè Executiu de la U. S. C.

V. i P.

El President,
JOAN COMORERA

El Vice-Secretari,
J. PIÉ I CALBÓ

Secció Barcelona-Centre

D'acord amb l'apartat en la darrera Assemblea de Barcelona-Centre de la U. S. C., celebrada el passat dia 20 de març, s'ha constituït el nou Comitè Directiu amb el següent repartiment de càrrecs:

President, company Josep Miret.
Vice-president, company Salvador Boher.
Secretari, company Pau Cirera.
Vice-secretari, company Marcellí Bochaca.
Tresorer, company Josep Ferrés.
Comptador, company Miquel Santacana.
Propaganda, company Tomàs Amat.
Vocal adjunt a la Secretaria general, company Enric Satué.
Vocal adjunt a la Secretaria general, company F. Garriga.

Joan Pagès Malet, Hospital, 24.
Joan Nicolau Pons, Sant Jeroni, núm. 24.
Jaume Riera Ferrer, Hospital, 93.
Bartomeu Bayo Barcón, Pau Iglesias, 37.
Celedoni Sainz Calvo, Peu de la Creu, 16.
Francesc Sostres, Montsió, 19.
Mateu Teixidó, Mendizàbal, 25.
Josep Cortacans, St. Antoni Abat, núm. 19.
Serafi Garcia, Bou de Sant Pere, núm. 5.
Frederic Cardona, Diputació, 227.
Joaquim Vinyas, Rades, 77.
Salvador Mayore, Floridablanca, núm. 122.
Ricard Sebastian, Sardenya, 82.
Abelard Tona, Hospital, 103.

Relació de companys proposats per a ingressar a la Secció Barcelona-Centre:

Cas de no presentar-se incompatibilitats amb els nostres Estatuts, llur ingrés serà aprovat definitivament el proper dia 6 d'abril.

Al Parlament de la República no s'hi han d'asseuerer, ni lladres, ni assassins

JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Pròximament les seccions afiliades a la Joventut Socialista de Catalunya rebran una memòria del C. E. C. i la corresponent convocatòria del proper Congrés extraordinari que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona, a les deu del matí del dia 19 del corrent mes d'abril, d'acord amb el següent ordre del dia:

- 1.—Informe del Comitè Executiu Central i nomenament del nou C. E. C.
- 2.—Estudi de l'actuació amb altres Joventuts marxistes i fusió amb les mateixes.
- 3.—Publicació d'un portaveu de la J. S. C.

Secció de Sants Hostafranchs

El proppassat diumenge, dia 29, al nostre estatge de la Unió Socialista de Catalunya, López de Ayala, 16, donà una conferència el nostre company Cosme Rofes, qui desenvolupà el tema: «Labor constructiva a realitzar».

La sala estava curulla de companys del nostre partit i del P. C. C. ultra els ciutadans que hi assistiren desitjosos de sentir la paraula autoritzada del conferenciant.

El company Figueres féu la presentació del doctor Cosme Rofes amb paraules d'elogi, les quals foren acollides amb mostres d'aprovació.

El conferenciant demostrà estar àmpliament documentat i s'estengué sobre consideracions d'higiene dient que cal que les organitzacions sindicals se'n preocupin per tal que els tallers i fàbriques estiguin proveïts de tots els elements d'higiene adients, obligant a tots els patrons a construir o reformar els locals perquè siguin ventilats i assolats.

A la vegada digué que totes les fàbriques que es dediquin a la producció de matèries nocives estiguessin proveïdes d'extractors per tal de renovar l'aire, evitant als treballadors que estiguin exposats a sofrir-ne els perjudicis consegüents.

Propugnà per l'abolició total de la prostitució, que és la xacra més terrible de la civilització actual, incubadora de la sífilis i altres malalties venèries que produeixen una degradació de l'espècie i és l'escarni vergonyós d'una necessitat fisiològica i espiritual.

Digué també que estava totalment identificat amb la tasca portada a cap per la U. R. S. S. en aquest aspecte donant treball a les dones que venen llur cos i acabant amb els prejudicis de les altres per mitjà de la cultura i de la protecció a la maternitat.

El parlament del company Rofes fou molt aplaudit i mereixé la felicitació més sincera dels directius de la Secció.

El dimarts, a dos quarts de nou del matí, es presentaren inopinadament un grup de feixistes que cominaren, pistola en mà, el conserge per tal que els fes lliurament de la bandera del casal. Gràcies a l'actitud coratjosa del company Pla no pogueren portar a cap el seu intent.

EL RIDICOL DELS INCONSCIENTS

Quan en les penúltimes eleccions «triomfaren» les dretes, tu, amiga, no vas poder amagar la satisfacció que et produí un triomf que a tu et va semblar que fóra etern, i amb una manca total de tacte i discreció ens vas fer saber —sense que t'ho preguntéssim— per qui havies votat i ens vas recalcar amb molta insistència perquè quedéssim ben assabentades, que havien guanyat els «teus». Ja pensem que les teves paraules no van ésser dites amb cap mala intenció —la teva religiositat no et permet tenir mals sentiments—, sols van ésser dites per fer-nos rabiar —i que consti que aquesta última paraula la pensem d'una altra manera, però és que a les dones no ens escauen bé les paraules gruixudes.

Però ara hem notat que d'ençà del triomf de les esquerres fuges de nosaltres, evites de trobar-nos a soles i no t'atreveixes a mirar-nos cara a cara.

Veiem que tens memòria, amiga, encara recordes les paraules que amb la «sana» intenció de fer-nos en els nostres sentiments de llibertat ens vas dir un dia.

Esperes que d'un moment a l'altra t'anunciem també qui varem ajudar a triomfar i ens posem a fer demostracions de content davant teu.

Però nosaltres som més prudentes. I la prudència és una virtut que no la posseeix ni tu, ni cap d'aquells que tu anomenes «teus», encara que aquests pel seu càrrec hagin de tenir més compte de llurs paraules que no fer el ridícol. La inconsciència i la vergonya són incompatibles.

La derrota no ens va produir l'efecte que tu esperaves, no ens va desesperar tant com tu haguessis volgut, sabem que l'esperit del poble es mantenia lliure i que sols vàrem ésser derrotats per un excés de confiança. I la victòria no ens engreeix perquè l'esperàvem, ha estat un fet tan natural que cap persona de bon sentit no se n'ha estranyat.

Així és que no tinguis por, no pensem venjar-nos de la manera estúpida amb què tu ho vas fer. Nosaltres abans que tot som socialistes i el Socialisme, sinònim d'humanitat, no accepta la llei de Talió. Sols ens inspirem llàstima i amb això ja quedem compensades del mal que les teves paraules ens haguessin pogut fer.

Deixem que el remordiment et doni una mica més de prudència per a una altra vegada, que bona falta et fa.

ASSUMPCIÓ RAMÍREZ

El capitalisme i la pau

Mai el món no ha viscut una època tan explosiva i inquietant com avui. Sembla que la història no ensenyi res, no ja dels nostres antecessors, sinó l'experiència pròpia dels que la vivim i l'elaborem. Està present encara el quadre dramàtic de la guerra del 1914 amb les seves víctimes, els invàlids i el desastre econòmic que ha reportat internacionalment i ja la sang es vessa altra vegada i els conflictes entre les nacions cada dia palesen amb més claredat la resolució definitiva per la internacional sangonenta de la reacció.

Quan la guerra del 1914 fou acabada perquè les nacions contendents estaven ja esgotades, les més fortes pogueren imposar condicions vexants sobre els vençuts, de pagaments monstruosos. El famós economista anglès Keynes fou el primer a comptar les despeses que la guerra havia reportat a cada nació. Però les paraules pronunciades per Lenin al Primer Congrés de la Internacional Comunista fixen la claredat de la situació mundial.

Quina diferència amb el representant d'Alemanya, el socialdemòcrata Müller, l'únic que es pogué dignar a fer fou negar-se a escriure la signatura de l'indignant pacte de Versalles, com a única protesta. Cosa paradoxal, la premsa reaccionària francesa feia córrer el rumor si amb aquella tinta desapareixeria la signatura!...

Acabada de fer tota una sèrie d'imposicions sobre els vençuts, s'anà a la formació de la Societat de Nacions, invitant vençuts i vencedors a laborar per la pau, que ha demostart amb major claredat el

domini imperialista de les potències sobre les petites nacions.

Per a la classe treballadora cap confiança ens queda a la Societat de Nacions. La prova recentment sobre les sancions a Itàlia, ha palesat ésser més poderosos els Monopòlis de petroli i armament a tot voler innat de la pau dels homes. La pau és incompatible amb el capitalisme i el perill de la guerra imposable amb la unitat de tots els treballadors.

JOAN OLIVELLA

Mítting d'unificació

La nova Junta Directiva de Barcelona-Centre està organitzant per una data pròxima un gran mítting d'unificació marxista, i per intervenir-hi s'ha invitat a la Federació Catalana del P. S. O. E., al Partit Comunista de Catalunya i al Partit Català Proletari.

La secció de Barcelona-Centre es reserva dos llocs d'orador i en cedeix un a cada una de les esmentades organitzacions.

L'organització i propaganda es portarà a terme amb la col·laboració de la secció de Barcelona de la Joventut Socialista de Catalunya.

Per la premsa i per cartells donarem a conèixer, en els primers dies de la setmana pròxima, tots els detalls d'aquest acte, que restarà indubtable importància.

La CEDA s'ha retirat del Parlament

El poble la retirarà de la circulació

Ratificació de pactes

La situació arbitrària dels peons en les relacions polítiques i de Dret internacional, interposa una pregunta innocent:

¿Es intangible la sobirania dels pobles, presa des d'un punt positivista; és a dir, prenent com a sortida l'actual delimitació de fronteres?

La contesta ha d'ésser simplista: Els ressorts de la llibertat estan inclosos dintre d'un concepte de no agressió sincer i sense exhibicionismes sorollosos.

La ratificació definitiva del Pacte franco-soviètic, portada a terme a París pels camarades Litvinof i Potemkin per una banda i Flandin per l'altra, ha vingut a culminar una sèrie de sismismes polítics en les contrades més distants.

Si els procediments que l'imperialisme ve emprant haguessin de servir de pauta per al desenvolupament col·lectiu dels pobles, ten quin Dret i en quina ètica es sostindrien els principis més essencials dels drets de l'home?

El dret imperialista es fonamenta en l'espasa, no en la balança.

Quins exemples ens ofereix d'això l'actual situació internacional!... Deixant a banda ja Europa, els ulls es queden fets a l'Orient. Les fronteres són violades en gestos provocadors a diari per les tropes nipono-manxukuanes, i són cada vegada més greus.

Els avenços de les tropes comunistes mongoles dintre del seu territori nacional, arrabassat per l'urpa nipona ha posat el Japó en el cas d'amençar amb no solament

atacar i apropiar-se de la Xina exhausta de Chan-Kai-Chec, sinó de prendre una acció activa per l'aturament del moviment popular mongol, de moment a Hopei i Xahar.

Amb aquesta situació l'abast del compromís soviètic-mongol —d'unes característiques semblants al fet amb França—, és d'una extensió que no cal remarcar.

Moscú i Ulambator han signalat ja el compromís oficial de la seva unió.

Es aquesta primordialment una unió tècnica-defensiva contra la política expansionista del militarisme japonès.

La Mongòlia té una extensió territorial d'un milió dos-cents cinquanta quilòmetres quadrats, amb la població aproximada de nou-cents mil ànimes. Amb això es pot apreciar la força material que presta aquesta signatura a les nacions interessades davant els esdeveniments del futur, gens romàntics pel que deixen entreveure les continuades agressions dels imperialistes grocs a les fronteres soviètiques i xineses.

Un poble no pot assolir la llibertat si està sota el domini d'un altre poble.

Aquesta tàctica de rapinya dels imperialismes desembocaria de sortir-ne a l'esclavatge dels uns per mitjà de la docilitat dels altres.

La simultaneïtat d'ambdues signatures estableix una barrera defensiva i remarca un moment de la Història contemporània.

J. B. SENTENA

La batalla de la cultura

Una de les fonts de cultura és l'ensenyament. Potser la més important de totes sense voler desmereixen els mitjans complementaris que existeixen. L'ensenyament a Espanya està molt desorganitzat, gràcies a la influència indiscutible que hi ha tingut l'Església, durant la dominació borbònica. Cal, doncs, parlar sovint d'aquest afer degut a l'enorme importància que té per a l'avenir.

En l'ensenyança primària, allà on els nens comencen a prendre les primeres coses de la vida, tots els coneixements dels quals l'home es val per a endegar-se les distintes qüestions, ens trobem —sense posar-nos en la forma interna del problema— que manquen escoles. Escoles gratuïtes perquè els nens, tots, absolutament tots, puguin aixoplugar-se sota el clos d'una escola en lloc d'anar pels carrers, on els esperen a cada moment perills d'ordre educatiu, fisiològic i àdhuc d'ordre higiènic. El nen es forma d'acord amb l'ambient que el volta, i si aquest és nociu en els distints sentits que abasta aquest mot, no és molt difícil de preveure allò que serà quan sigui un home.

Aquesta simple visió de l'escola primària ja ens revolta contra la marxa present de les coses. Seguint endavant trobem l'ensenyament secundari, on les dificultats hi són en gran nombre. A mesura que augmenta la categoria augmenten en raó directa les dificultats per a seguir-los. En arribar als estudis universitaris hom es dona compte de les possibilitats en què es troben per seguir-los, tots aquells que no sols disposen de les riqueses necessàries per a sufragar una carrera, sinó que han de treballar per a mantenir-se i a vegades per a mantenir familiars seus. Això és un fet d'un valor real enorme. Cal mesurar-lo amb totes les seves conseqüències. A la vista d'aquests fets esdevé una lluita enorme en el més profund de la consciència del que pensa així, i el seu cervell es debat tràgicament en lluites inconcebibles.

Amb tot això, hom veu aquelles joventuts privilegiades, aquelles joventuts que han nascut adinerades i les coses de la vida per a elles no tenen cap valor. Elles són les que omplen les aules grises de les Universitats i, les que consideren l'estudi com un luxe en lloc d'una elemental necessitat humana. Creats amb tota sort de luxes i prodigalitats, creuen que al món tot té un valor monetari; que tot es compra i que tot es ven. Veiem a vegades, astorats, aquelles joventuts estudiantils que juguen i riuen entorn de les Facultats i de les Universitats i, creiem que més que res, són fàbriques de metges, d'arquitectes, d'enginyers... entretant en la nau antihigiènica d'una fàbrica, plena d'aire enrarit, o bé al peu d'una fornal, o dalt d'una bastida, hom veu l'home que s'inquieta i, que val. L'home que per la seva manera d'ésser seria un intel·lectual ha de morir desconegut, perquè les hores llargues de lluites internes ningú no les veu, ni ningú no les comprèn. Després de llargues èpoques de crisi moral arriben a deixar-se dur per aquesta mena d'inèrcia especial que prenen les coses i que els dona un caire de perdurabilitat.

D'aquests fets que semblen obra de fantasia, obra d'algun cervell excessivament exagerat, per copsar-los, cal només viure el més profund de les Escoles del Treball. Allà hom

es dona compte del valor enorme, del valor positiu d'aquests homes anònims que passen desapercibuts en la immensa torrentada d'una promoció proletària. D'aquests homes, que són veritables artífexs, que són veritables estudiants i que alzar els llança a seguir uns estudis rutinaris. Aquests cal reconèixer-los, són els únics, són els autèntics estudiants. Estudien sense altra fe, que la voluntat d'un cervell. Mancats de tota riquesa han de deixar a les seves forces humanes, l'assoliment dels seus somnis de quimera. No fien l'aprovació d'un curs a uns dibuixos o treballs comprats, ni a unes notetes preparades a l'efecte.

Hem de lluitar perquè això s'acabi aviat. No pot continuar aquest estat de coses, que fan de la cultura un privilegi del diner. Malgrat el sistema de beques el problema resta en peu amb tota la seva intensitat i cruïsa. Per moltes que siguin les beques atorgades, mai no seran les suficients per a tots aquells que senten el desig i l'anhel d'estudiar i l'afany de saber coses...

Cal valentia per llançar-se a la solució d'aquest problema.

La República té el deure d'obrir l'ensenyament en tots els graus per a tots els ciutadans. La Universitat ha d'ésser oberta als homes capacitats sigui quina sigui llur condició econòmica, i, tancada per a totes les colles de pobres rics que hi populen.

Si la República no pot fer això, convindrem que una vegada més ens demostra la seva impotència per a resoldre problemes elementals de superació i en aquest cas, *pas al Socialisme!*

TOMAS AMAT

Idees socials

Preocupats per la sèrie de trasbalsos i dolors de la classe treballadora pateix en l'actualitat hem fixat uns moments el nostre pensament en la data històrica del 16 de febrer.

Fent un breu resum del que es sent dir en les tertúlies polítiques es dedueix que la immensa majoria dels que han contribuït al triomf del Front Popular creuen que servirà als nostres actuals governants, l'experiència del bienni negre, perquè acabi per sempre el governar demagògic i tirà, i que a la vegada renaixerà una política intel·ligent i honrada, dotada d'un contingut social suficient per acabar amb les penalitats i misèries que hem sofert i sofrim els treballadors del nostre país.

Nosaltres, que també desitjàvem vivament que triomfés el dit front, ens sentim una mica escèptics quant al contingut de l'última part del paràgraf anterior.

Sabem que perquè pugui ésser factible aquesta última part que venim al·ludint, és imprescindible quelcom que no tenen i que probablement no tindran (bé ens voldríem equivocar) els nostres representants actuals al Govern de la República, malgrat (almenys aquesta és la nostra creença) dels bons desigs que els animen. No podem pas oblidar entre altres coses allò que deia aquell manifest històric: «Los republicanos no aceptan la nacionalización de la Banca, propuesta por los partidos obreros, etc., etc.», i d'aquí par-

teix el nostre escèpticisme, perquè creiem que en la societat actual és imprescindible per realitzar aquella política de contingut social que venim al·ludint, junt a la bona fe dels governants, la nacionalització de la Banca també, per a poder-los dotar de cabals.

Tot seguit hem trobat matèria suficient per a portar a terme per part del nostre Ajuntament, una sèrie de decisions, les quals contribuirien directament a resoldre en part alguns dels problemes més aguts que sofrim.

Al nostre entendre, si des de l'Ajuntament s'obligués els propietaris de finques urbanes a dotar de porteria totes les escales de veïnatge que no la tenen, reportaria, degut al gran nombre de les que manquen d'aquest servei, una quantitat de beneficis més important del que a simple vista sembla tenir, alguns dels quals exposarem tot seguit.

Si aquesta idea es converteix en realitat, suposarà una part de la comoditat i vigilància de milers de fogars obrers, molta més higiene a les escales de la que en l'actualitat tenen, ja que ara en la majoria d'elles està confiada a les veïnes i totes no ho fan, amb la qual cosa uns paguen les conseqüències dels altres. També proporcionaria vivenda gratuïta a moltíssimes famílies pobres i quedarien recloses a llur domicili infinitat de pobres dones que en l'actualitat, per ajudar a pagar el lloguer, passen la major part del dia fent o buscant «feines» i que han d'abandonar llurs criatures a la cura d'alguna veïna i moltes vegades han de deixar-les sota la «vigilància» del més grandet, que en la majoria dels casos no té més de 8 ó 10 anys.

D'altres idees podríem aportar, però creiem prudent reservar-les de moment en espera de la sort que pugui córrer aquesta primera, ja que d'això dependrà molt el que s'anima o decepcioni una mica aquest desig nostre de contribuir al remei de les penalitats que pateixen els desventurats.

Sabem que se'ns ha d'escapar aquest detall! La pressió que exercirà en contra que això sigui realitat la Cambra de la Propietat Urbana, exposant misèries dels propietaris, però creiem que res no ha d'ésser prou perquè això deixi de fer-se, i si tal escassetat de diner allarga algú, que ho faci l'Ajuntament i que embargui després els lloguers per a cobrar-s'ho.

JOSEP GARCIA

Conferències

STA. MARIA DE CORCO

Diuenge, dia 5 d'abril, al matí
Conferència organitzada per la nostra Secció, pel company Josep Santaló amb el tema: «La llei de Contractes de Conreu».

ULLASTRELL

Diuenge, 5 d'abril, a la tarda
Conferència, organitzada per la nostra Secció, pel company Josep Santaló amb el tema: «La llei de Contractes de Conreu».

SINDICAT DEL VESTIR

Oberta la Casa del Poble, els Sindicats que hi ha estatjats han recobrat llur marxa.
Com ells, el del Vestir està en plena organització.
Per tant, els camarades i simpatitzants que vulguin informar-se, poden passar per la Secretaria 17 tots els dies feiners de dos quarts de vuit a nou del vespre, on seran rebuts per la Junta.

SANT POL CAMPALANS CLUB

SEGON CICLE DE CONFERENCIES

8 abril: «Com ha resolt la U. R. S. S. el problema de les nacionalitats», Bel Victor Romano.

15 abril: «Unes dones d'avanguardia», Maria Pi de Folch.

22 abril: «Perquè he traduït el Manifest Comunista», Pau Cirera.

29 abril: «L'Escola del demà», Joan Forment.

6 maig: «Procés econòmic de l'Estat Espanyol», J. Oltra Picó.

13 maig: «La joventut intel·lectual davant la crisi del capitalisme», Wilevand Solano.

20 maig: «De l'apoliticisme sindical a la política de classe», Rafael Vidiella.

27 maig: «L'ideal de l'idioma internacional», Jaume Grau i Cases.

3 juny: «Un tema nou», Hilari Arlandis.

OFICINA JURIDICO SOCIAL

El C. E. es complau a posar a coneixement de totes les Seccions i dels companys del Partit que, a partir del pròxim dilluns, dia 6, funcionarà al nostre estatge social central, Casa del Poble, Primer de Maig, 7, una oficina consultiva jurídic-social, per tal d'orientar les Seccions i els companys en totes les qüestions de caràcter social que fan referència als Jurats Mixtos, Tribunal Industrial, etc.

Estarà al davant d'aquesta oficina el company Santiago Pons. Aquesta estarà oberta tots els dilluns, dimecres i dissabtes, de 6 a 8 de la vetlla.

Des de fa molts anys ve actuant il·legalment a la nostra vila una escola particular de religioses. La il·legalitat és manifesta, puix no hi ha ni una monja que tingui títol oficial de mestressa.

D'ençà que aparegué el decret del ministre d'Instrucció pública — de l'actual Govern de la República — que en cap escola — nacional o particular — no es podria ensenyar religió de cap mena, i també aparegué l'ordre de revisió d'escoles per mitjà d'inspectors, les monges s'apressaren a llogar dues mestresses amb títol, per tal que no les agafessin «infraganti» i els apliquessin la llei.

Es una vergonya que després d'actuar gairebé tota la seva vida al marge de la llei, ara se'n puguin burlar només que amb un simple lloguer de dues mestresses.

Aquesta escola sembla una màquina d'embaucar les consciències dels infants, amb la ridiculesa de la secta catòlica, apostòlica i romana.

Per tal que això no pugui continuar, demanem la immediata clausura de l'esmentada escola i l'aplicació de la llei a les seves infractores, que sense tenir títol de mestresses actuen encara com a tals només que per a fer-se adeptes i pertorbant el cervell dels infants.

EMILI POU

Gabriel Mur i Castan

ADVOCAT

PLETS, CAUSES CRIMINALS

CONSULTES GRATIS PER A OBRERS

RAMBLA CATALUNYA, 66, 4.º, D.
TELÉFON 79140 DE 5 A 7

La penetració del Socialisme al camp català

La campanya de diumenge passat a la comarca de La Selva

Diumenge passat, els companys Amat, Miret i Comorera realitzaren una intensa campanya de propaganda dels nostres ideals en aquesta comarca.

Arribats a Vidreres a les deu del matí, es dirigiren a la casa de la Vila, des d'on el company Comorera, del balcó estant, féu un discurs de salutació i agraïment pels esforços realitzats pels vidrerenes per tal de guanyar les eleccions del 10 de febrer. Després d'aquest discurs, que fou ovacionat llargament, es procedí a un canvi d'impressions encaminat a organitzar la secció de la U. S. C. de Vidreres. El company Comorera féu una exposició dels nostres objectius i de la impossibilitat que les esquerres puguin defensar íntegrament els interessos dels camperols catalans. Després d'un ample canvi d'impressions es formà una comissió organitzadora composta dels següents companys:

Joaquim Camps.
Narcís Follà.
Jaume Torrent.
Pere Massa.
Josep Vila.
Francesc Quintana.
Joan Tarrades.
Josep Pla.
Pere Follà.

Aquests companys quedaren encarregats de portar endavant els treballs preliminars per a organitzar la secció de Vidreres.

D'aquí passaren a Vilobí, on s'improvissà un míting en el qual parlaren els companys Roset Sala, de Girona; Josep Miret, de les Jovenuts, i Joan Comorera, que féu un brillant discurs explicant les nostres doctrines i encoratjant homes i dones de Vilobí a treballar incansablement per a l'implantament del Socialisme.

Després, i presidida pel company Comorera, tingué lloc una reunió de la qual es formà la següent comissió organitzadora:

Josep Mascaneres.
Martí Perxés.
Jaume Tarroelles.
Marian Sanmartí.
Joan Vilà.
Esteve Castella.
Dalmau Vinyoles.
Gil Masnegre.
Joan Borrell.

Acabada aquesta tasca, els nostres companys es dirigiren a Santa Coloma de Farnès, on tingué lloc un formidable acte del qual donem el següent extracte:

El company Roset Sala pregonitzà per l'organització sindical i política, i afirmà que la U. S. C. és el partit socialista que té el predomini a Catalunya de la lluita contra els explotadors. Cal lluitar — diu — per una Catalunya que tingui llibertat per a organitzar-se i per a eliminar definitivament tots els paràsits de la societat.

El company Amat, de la Jovenut, presentà la situació internacional com la fallida total del règim capitalista. Diu que cal donar la batalla definitiva als nostres adversaris. Afirmà que si es va caure el 14 d'abril, fou perquè es perdé el temps en l'abril del 31 cantant cançons ingènues en lloc d'aixafar els enemics dels treballadors. Preconitzà l'organització de cooperatives i sindicats per tal d'anar a la nova construcció de l'economia. Combaté durament l'Església i assegurà que el capitalisme només té una sortida: la guerra. Demanà el concurs de tothom per a la lluita final.

El company Miret recull l'espòs que de la guerra ha fet el company anterior, per a estendre's en dades i xifres sobre la gran guerra, que

impressionen profundament el nombrosíssim auditori.

Jo no sé — insinua — si un dia no massa llunyà, en lloc d'una reunió plàcida com aquesta d'avui, n'hauríem de celebrar una de llàgrimes i cants de dolor...

Afirma que anem decididament de cara a una guerra terrible, que ens arrossegirà a tots si ens manca el coratge necessari per tal de dirigir els fusells contra aquells mateixos que ens pretenguin enviar als camps de batalla. Combat l'Església que, instal·lada al cor de Roma, permet, sense fer res per aturar-ho, que els exèrcits mussolinians ataquin d'una manera bàrbara i criminal un poble indefens com el poble etiòpic. Dóna unes quantes dades sobre els obrers en atur forçats a Espanya i al món, per a concloure en l'afirmació que el capitalisme ha fracassat d'una manera total. Diu que els conflictes Bolívia-Paraguai, italo-etiòpic, russo-japonès i la remilitarització d'Alemanya, són els pròlegs d'una guerra monstruosa que amenaça esclatar. Diu que és hora de lluitar enèrgicament i que cal sembrar llavor per tot arreu per la conquesta definitiva dels nostres ideals.

L'ovació que acull les darreres paraules de l'orador es confon amb la que es tributa al company Comorera en aixecar-se a parlar.

El president de la Unió Socialista de Catalunya, amb paraula emocionada, comença agraïment l'acolliment que, com en altres contrades de Catalunya, troba en el poble català. Diu que en les llargues hores passades a presidir, ha tingut ocasió de pensar llargament en el 6 d'octubre i en les accions que el provocaren. Fa una relació dels fets anteriors a octubre, quan les forces reaccionàries havien aconseguit ja la plena possessió dels òrgans estatals. Diu que el conglomerat feixitzant seguí pam a pam la seva trajectòria, provocant la vaga dels camperols, empresonant els millors militants de les organitzacions obreres, perseguint la premsa republicana i obrera i atacant d'una manera descarada les llibertats del nostre poble.

Volgueren destruir Catalunya, afirma, i en aquest desig hi havia, no solament els enemics de la República, els antiautonomistes de tota la vida, els monàrquics i els centralistes, sinó fins i tot els traï-

dors catalans que boicotejaren la llei de Conreus i anaren a protestar davant els poders centrals i organitzaren la famosa «isidrada».

Nosaltres només teníem dos camins: la resignació o la rebel·lia. Hauríem pogut seguir el camí de la covardia, aquell mateix camí que seguiren els senyors de la Mancomunitat quan Primo de Rivera donà el cop d'Estat l'any 23. Preferirem el camí de la rebel·lia perquè sabem que les rebel·lies sempre fructifiquen. Perderem la llibertat, però conservarem la dignitat.

El 16 de febrer ens demostrà la raó. El 16 de febrer és fill directe del 6 d'octubre. Sense octubre no hi hauria hagut aquest esplèndid recobriment del 16 de febrer, i això sol demostra que seguirem la línia justa.

Aquesta data tancà un període i n'obrí un altre... Avui hi ha un Front Popular i hi ha un programa. Però penseu que aquest programa no conté totes les inquietuds del poble; és un programa limitat. Un programa que en poc temps estarà acabat. I quan estigui realitzat, ¿què s'haurà de fer? ¿Com s'haurà de continuar? ¿Quin camí caldrà seguir?

Nosaltres no ens podem pas donar per satisfets. I ja hem de començar a pensar i a parlar dels programes del futur immediat. Es precis que els obrers del camp prenguin experiència dels sofriments que junts hem patit. Recordeu que els treballadors de Catalunya i Espanya no hem governat mai íntegrament i que només nosaltres podem organitzar l'economia proletària, l'economia socialista. Cal organitzar sindicats i cooperatives, perquè així podem realitzar aviat una obra plena de possibilitats.

«Les hores són precises. Si no sabem organitzar-nos, vindrà un altre 6 d'octubre i el tornarem a perdre. Hem de lluitar per la República Socialista Catalana federada a la Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques i germana de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, exemple i far dels treballadors de tot el món i preludi de noves conquestes...»

Una ovació sorollosa oífegà les darreres paraules del nostre estimat company.

Una mica més tard es procedí a nomenar la comissió encarregada d'organitzar la secció de Sant Miquel de Cladells. Els elegits foren els companys Josep Bosc, Pere Roure, Narcís Massó, Jeroni Massó i Joan Bosc.

Acabada la campanya a la comarca de la Selva, els companys retornaren a ciutat.

PERDIGONADES

«CELUI QUI REÇOIT LES GIFFLES»

Això és en francès. En espanyol diríem: «el que recibe el bofetón». En català es diu: «Pérez Madrigal».

EMISSIÓ RADIOFÒNICA

Les coses d'Espanya comencen a interessar el món. Suara mateix l'emissora holandesa P. C. J., de Eindhoven, radià una emissió que demostra l'interès que les nostres coses desperten arreu. Vegeu, sinó, el programa:

«Impressions d'un holandès a Espanya.» L'holandès devia ésser el Sr. Straus i les impressions... digitals.

«Levante i Baleares.» Això devia ésser un estudi de les personalitats de Samper i March.

«Evocació del Papa Luna.» Deu haver-hi un error; es tracta, segurament, de Pepe Luna, alias Emiliano Iglesias.

«Sacrifici etern.» Història d'Al. Lerroix, combinada amb la tragèdia dels ciutadans espanyols.

I per acabar, donarem una àmplia informació del formidable enterrament de l'alcalde de Barcelona, Sr. Torres Claramunt...

DELS DIARIS

«New York, 31 (9 m.). — Comuniquen de Milwanker (Wisconsin) que en aquell Estat s'ha declarat una intensa epidèmia de grip. La malaltia va acompanyada de vòmits. El nombre d'atacats passa de 120.000. (Fabra.)»

Bé. A Espanya no tenim «passa» de grip, però hem tingut uns centenars de milers de ciutadans atacats de vòmit... Sí. Per les actes de Granada.

ELS AMERICANS ESTAN DE SORT

Segons les dades facilitades per la Federació Nordamericana del Treball, el nombre de parats que hi havia als E.E. U.U. el febrer darrer, era de 12.550.000, contra 12.551.000 en el mateix mes de l'any anterior.

Així, doncs, aquest any hi ha mil obrers parats menys que l'any passat. La cosa marxa.

Amb 12.550 anys n'hi haurà prou per a absorbir fins el darrer parat.

Ja veieu si n'és de senzill.

¿Per què els obrers americans no es poden sentir tan optimistes com Mr. Roosevelt?

HITLERIADA

En el discurs que Hitler pronuncià un d'aquests darrers dies, abans de la tupinada electoral, a Essen, davant les fàbriques Krupp, hi ha un començament que diu:

«Es per a mi un plaer parlar avul en aquesta fàbrica d'armes de guerra, que és al mateix temps una fàbrica d'armes de pau.»

No es tracta d'una endevinalla, ni d'un joc de paraules, ni d'un treballengués, no. És una veritat com un temple.

Les armes de guerra, tal com diu Hitler, també ho són de pau. De pau de cementiri, però.

GRAN GUIGNOL

Puig i Cadafalch, el catalanista de la Mancomunitat, ha publicat a «La Veu de Catalunya» i sota el títol «El comunisme bàrbar», un article espaventable dels mals que ens caurien al damunt si el comunisme s'imposés. S'acaba amb el final següent:

«Tots fórem pobres com a Rússia. Fa anys, des d'un alt sitial jo proclamava; a la Rússia, on tots són pobres, el treballador català ha d'oposar-hi el lema assolit pels treballadors americans: tothom ric.»

I ho signa amb totes les lletres dels seus il·lustres noms i cognoms. Davant aquesta afirmació, l'optimisme de Roosevelt no passa d'ésser simple ploricó.

De totes maneres ens permetem aconsellar al Sr. Puig que, a la seva valuosa i voluminosa biblioteca, hi hauria d'oposar, pel seu bé, un carro d'alfals. Aleshores les seves paraules no desvetllarien tanta sorpresa.

I que ens perdonin els ases.

EL DARRER RECURS

L'arquebisbe de París, el Cardenal Verdier, ha escrit una circular en la qual diu que fracassats els esforços humans per a evitar l'esclat de la guerra, només queda el recurs diví per a preservar la pau.

Quin Verdier!

FERROMA

De Tarragona estant

Destaquem en tot el seu valor les declaracions fetes a JUSTÍCIA SOCIAL pel nostre company Comorera, amb motiu de prendre possessió de la presidència del nostre partit.

La tragèdia viscuda en aquests darrers anys, ens diu que hem d'actuar amb decisió i sense desviaments, i amb l'experiència del passat forçosament hem d'organitzar-nos.

Companys: Els partits republicans acaben de donar preponderància als partits de classe, i no podem dubtar del fervent desig que senten els homes d'esquerra d'obrir-nos les portes.

Tarragonins: No hem de perdre un sol moment, no hem de desaproveitar cap oportunitat. Aprofitem el

que tinguem de valor per aixecar una bandera que almenys ens pugui fer quedar bé als tarragonins; aquestes són les paraules del nostre president.

Esperem que tots els simpatitzants i afiliats nostres es donaran compte de la transcendència del moment i acudirán al lloc de lluita, i que l'assistència de la massa anònima dels treballadors de Tarragona no ens mancarà pas així que empenguem la nova ruta.

Saludem amb tota efusió al company Comorera i li desitgem, en prendre possessió de la presidència, que sigui del tot encertada per la prosperitat de la Unió Socialista de Catalunya.

JOSEP SEGURA

RESTAURANT HORTA VALENCIANA

TORRE SANT SEBASTIA

BARCELONETA

TELÉFON 14342

Especialitat en Paella Valenciana,
Llagosta Barceloneta

Pollastre a l'Ast, estil Horta

Salons especials a 90 metres d'alçària,
propis per a Banquets i «Lunchs»
en típiques barraques valencianes

Temperatura ideal

DIRECTOR-ARRENDATARI: M. VILLELLAS